

אמר לה משה למה. והא עבדו כוכבים ומזלות פמה דאת אמר עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו ויאמרו אלה וגו'. ומשה אמר למה. אלא הכי אוליפנא מאן דמרצה לאתרא לא בעי למעבד ההוא חובא (דאיהו) רב, אלא יזעיר ליה קמיה. ולבתר יסגי ליה קמיה אתרא (ד"א ל"ג חייבא) דכתיב אתם חטאתם חטאה גדלה.

ורא שביק ליה לקדשא בריה הוא עד דמסר גרמיה למותא דכתיב ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת. וקדשא בריה הוא מחיל לון דכתיב וינחם יי על הרעה וגו'. ונח לא עבד פן אלא בעא לאשתזבא ושביק כל עלמא.

ובכר זמנא דדינא שריא על עלמא, רוח קדשא אמר ווי דלא אשתכח פמשה דכתיב (ישעיה ס"ג) ויזפור ימי עולם משה עמו (וגו) איה המעלים מים וגו'. דכתיב (שמות יד) ויאמר יי אל משה מה תצעק אלי. דהא איהו בצלותא סליק לון מן ימא. ובגין דשוי גרמיה בצלותא עליהו דישראל בימא. אקרי (על שמיה) המעלים מים. דאיהו אסיק לון מן ימא.

איה השם בקרבו את רוח קדשו דא איהו משה דאשרי (דף סו ע"א) שכנתא בינייהו דישראל. מוליכם בתהמות פד אתבקעו מיא ואזלו בגו תהומי בנישטא דגלידו מיא (וכלא אתמר על משה). (נ"א ועל דא אקרי משה עמו) בגין דאמסר גרמיה על ישראל. אמר רבי יהודה אף על גב דזכאה הוה נח לאו איהו כדאי (בגין) דקודשא בריה הוא יגין על עלמא בגיניה. תא חזי, משה לא תלה מלה בזכותיה אלא בזכות אבהן קדמאי. אבל נח לא הוה

עבדו כוכבים ומזלות, פמו שנאמר עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו ויאמרו אלה וגו', ומשה אמר למה? אלא כף למדנו, מי שמרצה את האחר, לא צריך לעשות את אותו חטא [שהוא] לגדול, אלא יקטין אותו לפניו, ואחר כף יגדיל אותו לפני האחר [הרשע], שכתוב אתם חטאתם חטאה גדלה.

ורא עזב את הקדוש ברוך הוא עד שמסר עצמו למיתה, שכתוב ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת. והקדוש ברוך הוא מחל להם, שכתוב וינחם ה' על הרעה וגו'. ונח לא עשה פן, אלא רצה להנצל, ועזב את כל העולם.

ובכר פעם שהדין שורה על העולם, רוח הקדש אומרת: אוי שלא נמצא פמו משה, שכתוב (ישעיה סג) ויזכר ימי עולם משה עמו איה המעלים מים וגו', שכתוב (שמות יד) ויאמר ה' אל משה מה תצעק אלי. שהרי בתפלה הוא העלה אותם מהים, ומשום ששם עצמו בתפלה על ישראל בים, נקרא [על שמו] המעלים מים, שהוא העלה אותם מהים.

איה השם בקרבו את רוח קדשו - זהו משה, שהשרה שכניה בין ישראל. מוליכם בתהמות - פשונבקעו המים והלכו בתוף התהום ביבשה שקפאו המים [והכל נאמר על משה] (נ"א ועל זה נקרא משה עמו), משום שמסר עצמו על ישראל. אמר רבי יהודה, אף על גב שצדיק היה נח, אינו פדאי [כדי] שהקדוש ברוך הוא יגן על העולם בשבילו.

בא ראה, משה לא תלה הדבר בזכותו, אלא בזכות האבות הראשונים, אבל לנח לא היה לו

ליה במאן דיתלי בזכותא כמשה. אמר רבי יצחק ועם כל דא כיון דאמר ליה קדשא בריך הוא והקמתי את בריתי אתך הוה ליה למבעי רחמי עליהו. וקרפנא דאקריב לבתר, דיקריב ליה מן קדמת דנא דלמא ישכף רוגזא מעלמא.

במה שיתלה בזכות כמו משה. אמר רבי יצחק, ועם כל זה, כיון שאמר לו הקדוש ברוך הוא והקמתי את בריתי אתך, הנה לו לבקש עליהם רחמים. והקרפן שהקריב אחר כך - שיקריב אותו מקדם לזה, אולי ישכף הכעס מהעולם.

אמר רבי יהודה מאי הוה ליה למעבד דהא חייבי עלמא הוו מרגיזין קמי קדשא בריך הוא ואיהו יקריב קרפנא. אלא ודאי נח דחיל על גרמיה הוה, בגין דלא יערע ביה מותא בגו חייבי עלמא דהוה חמי עובדיהון בישא כל יומא, והיך מרגזן קמי קדשא בריך הוא כל יומא.

אמר רבי יהודה, מה היה לו לעשות, שהרי רשעי העולם היו מכעיסים לפני הקדוש ברוך הוא, והוא יקריב קרפן?! אלא ודאי נח פוחד על עצמו היה בשביל שלא יפגש בו המות בתוך רשעי העולם, שהיה רואה מעשיהם הרעים בכל יום ואיך מכעיסים לפני הקדוש ברוך הוא כל יום.

רבי (אלעזר פתח) יצחק אמר כל זמנא דחייבי עלמא אסגיאו, זכאה דאשתכח בינייהו הוא אתפס בקדמיתא. דכתיב, (יחזקאל ט) וממקדשי תחלו. ותנינן אל תקרי ממקדשי אלא ממקודשי. ונח היך שזיב ליה קדשא בריך הוא בין כל אנון חייביא. אלא בגין דיפקון מניה תולדין בעלמא דהוה צדיק כדקא יאות.

רבי [אלעזר פתח] יצחק אמר, כל פעם שמתרבים רשעי העולם, הצדיק שנמצא ביניהם נתפס בראשונה, שכתוב (יחזקאל ט) וממקדשי תחלו. ושנינו, אל תקרי ממקדשי אלא ממקודשי. ואיך השאיר הקדוש ברוך הוא את נח בין כל אותם הרשעים? אלא כדי שיצאו ממנו תולדות לעולם, שהיה צדיק פראוי.

ותו דאיהו אתרי בהו כל יומא ויומא ולא קבילו מניה, וקיים בנפשיה קרא דכתיב, (יחזקאל ג) ואתה כי הזהרת רשע וגו'. וכתוב ואתה את נפשך הצלת. מפאן כל מאן דאזהר לחייבא אף על גב דלא קביל מניה הוא שזיב ליה לגרמיה וההוא חייבא אתפס בחוביה. ועד כמה יזהר ליה עד דימחי ליה הא אוקמוה חבריא.

ועוד, שהוא התרה בהם כל יום ויום ולא קבלו ממנו, וקיים בנפשו את הפסוק שכתוב (שם ג) ואתה כי הזהרת רשע וגו', וכתוב ואתה את נפשך הצלת. מפאן שכל מי שמזהיר את הרשע - אף על גב שלא קבל ממנו, הוא מציל את עצמו, ואותו רשע נתפס בחטאו. ועד כמה יזהיר אותו? עד שיפכה אותו, והרי פרשה החברים.

רבי יוסי הוה שכח קמיה דרבי שמעון יומא חד, אמר ליה מאי חמא קדשא בריך הוא לשיצאה כל חיות ברא ועוף שמיא עמהון דחייביא. אי בני נשא חטאן בעירי

רבי יוסי היה מצוי לפני רבי שמעון יום אחד. אמר לו, מה ראה הקדוש ברוך הוא להשמיד את כל חיות הבר ועוף השמים עם הרשעים? אם בני האדם

וְעוֹפֵי שָׁמַיָא וּשְׂאָר בְּרִיּוֹן מַה חָטוּ. אָמַר לִיהּ
בְּגִין דְּכַתִּיב פִּי הַשְּׁחִית כָּל בֶּשֶׂר אֶת דְּרָכּוֹ עַל
הָאָרֶץ. כִּלְהוּ הוּוּ מִחֲבַלֵי אֲרַחֲיִיהוּ. שְׂבָקֵי
זִינְיָהוּ וְדַבְּקוּ בְּזִינְא אַחְרָא.

תָּא חֲזִי, אַנּוּן חֵיִיבֵי עֲלֵמָא גְרָמוּ הֵכִי לְכָל
בְּרִיּוֹן. וּבְעוֹן (לְאִשְׁחָקָא) לְאַפְחָשָׁא עוֹבְדָא
דְּבְרָאשִׁית. וְאַנּוּן גְרָמוּ לְכָל בְּרִיּוֹן לְחַפְלָא
אֲרַחֲיִיהוּ כְּמָה דְאַנּוּן מִחֲבַלָן. אָמַר קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא אַתּוּן בְּעִיתוֹ (לְאִשְׁחָקָא) לְאַפְחָשָׁא
עוֹבְדֵי יְדִי, אָנָּא אֲשָׁלִים רַעוּתָא דְלִכּוֹן
וּמַחֲיִיתִי אֶת כָּל הַיְקוּם אֲשֶׁר עָשִׂיתִי מֵעַל פְּנֵי
הָאָדָמָה. אַהֲדַר עֲלֵמָא לְמִיּוֹן כְּמָה דְהוּהּ
בְּקַדְמִיתָא מִיּוֹן בְּמִיּוֹן וְהָא אַתְמָר. מִכְּפֹאן
וְלֵהֲלָאָה אַעֲבִיד בְּרִיּוֹן אַחְרֵינִין בְּעֲלֵמָא כְּדָקָא
יֵאוּת:

וַיְבֹא נֹחַ וּבָנָיו וְאִשְׁתּוֹ וּנְשֵׁי בָנָיו אִתּוֹ. רַבִּי
חֵזִיא פְּתַח וְאָמַר (יִרְמִיָּה כג) אִם יִסְתֵּר אִישׁ
בְּמִסְתָּרִים וְאֲנִי לֹא אֶרְאֶנּוּ נְאֻם יְיָ. כְּמָה אַנּוּן
בְּנֵי נֶשֶׂא אֲטִימִי לְבָא וּסְתִימִי עֵינֵינוּן דְּלֵא
מִשְׁגִּיחִין וְלֹא יִדְעִין בִּיקְרָא דְמֵאֲרִיחוֹן דְּכַתִּיב
בִּיהּ הֲלוֹא אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ אֲנִי מִלֵּא.
הֵיךְ בְּעוֹן בְּנֵי נֶשֶׂא לְאַסְתֵּתָרָא מִחוּבְיִיהוּ
וְאָמְרִי מִי רוֹאֲנוּ וּמִי יוֹדְעֵנוּ. וְכַתִּיב, (ישעיה כט)
וְהָיָה בְּמַחֲשֵׁף מַעֲשֵׂיהֶם. לֹאן יִתְטַמְּרוּן
מִקְמִיָּה.

לְמַלְכָּא דְבִנְיָה פְּלִטְרִין וְעַבְדֵי תַּחֲוֹת אֲרַעָא
טְמִירִין פְּצִירִין. לְיוֹמִין מְרָדוּ בְּנֵי
פְּלִטְרִין בְּמִלְכָּא אַסְחָר (אַצְעָר) עֲלִייהוּ מִלְכָּא
בְּגִיִּיסוּי. מָה עַבְדוּ עָאלוּ וּטְמִירוּ גְרַמְיִיהוּ
תַּחֲוֹת נוֹקְבֵי פְּסִירִין. אָמַר מִלְכָּא אָנָּא עַבְדִּית
לוֹן וּמִקְמָאִי אַתּוּן בְּעָאן לְאַתְטַמְּרָא, הָדָא
הוּא דְכַתִּיב אִם יִסְתֵּר אִישׁ בְּמִסְתָּרִים וְאֲנִי לֹא
אֶרְאֶנּוּ נְאֻם יְיָ. אָנָּא הוּא דְעַבְדִּית נוֹקְבֵי

חָטָאוּ, בְּהֵמוֹת וְעוֹפוֹת הַשָּׁמַיִם
וּשְׂאָר הַבְּרִיּוֹת מַה חָטָאוּ? אָמַר
לוֹ, מִשּׁוּם שְׂכַתוּב כִּי הַשְּׁחִית כָּל
בֶּשֶׂר אֶת דְּרָכּוֹ עַל הָאָרֶץ. כִּלְמַסּ
הָיוּ מִשְׁחִיתִים דְּרַכֵּיהֶם. עֲזָבוּ אֶת
מִינָם וְנִדְבְּקוּ בְּמִין אַחֵר.

בָּא רָאָה, אוֹתָם רָשְׁעֵי הָעוֹלָם
גְרָמוּ כִּף לְכָל הַבְּרִיּוֹת, וְרָצוּ
(לְהַשְׁכִּיחַ) לְהַכְחִישׁ מַעֲשֵׂה
בְּרָאשִׁית, וְהֵם גְרָמוּ לְכָל הַבְּרִיּוֹת
לְהַשְׁחִית דְרָכָם כְּמוֹ שֶׁהֵם
הַשְׁחִיתוּ. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, אַתֶּם רָצִיתֶם (לְהַשְׁכִּיחַ)
לְהַכְחִישׁ מַעֲשֵׂי יְדֵי? אֲנִי אֲשָׁלִים
רְצוֹנְכֶם, וּמַחֲיִיתִי אֶת כָּל הַיְקוּם
אֲשֶׁר עָשִׂיתִי מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה.
אַחֲזִיר הָעוֹלָם לְמִים כְּמוֹ שֶׁהָיָה
בְּהַתְחַלָּה, מִים בְּמִים, וְהָרִי
נִתְבָּאָר. מִכְּפֹאן וְהֵלָאָה אַעֲשֵׂה
בְּרִיּוֹת אַחֲרוֹת בְּעוֹלָם כְּרָאוּי.

וַיְבֹא נֹחַ וּבָנָיו וְאִשְׁתּוֹ וּנְשֵׁי בָנָיו
אִתּוֹ. רַבִּי חֵזִיא פְּתַח וְאָמַר, (יִרְמִיָּה
כג) אִם יִסְתֵּר אִישׁ בְּמִסְתָּרִים וְאֲנִי
לֹא אֶרְאֶנּוּ נְאֻם ה' . כְּמָה הֵם בְּנֵי
אָדָם אֲטוּמִי לֵב וּסְתוּמִי עֵינֵים
שֶׁלֹּא מִשְׁגִּיחִים וְלֹא יוֹדְעִים
בְּכַבּוֹד רַבּוֹנָם, שְׂכַתוּב בּוֹ הֲלוֹא
אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ אֲנִי מִלֵּא.
אֵיךְ רוֹצִים בְּנֵי אָדָם לְהַסְתֵּתָר
מִחֲטָאֵיהֶם וְאוֹמְרִים מִי רוֹאֲנוּ
וּמִי יוֹדְעֵנוּ, וְכַתִּיב (ישעיה כט) וְהָיָה
בְּמַחֲשֵׁף מַעֲשֵׂיהֶם. לֹאן יִחַבְּאוּ
מִפְּנֵינוּ?

לְמַלְכָּא שְׂבִנְיָה פְּלִטְרִין וְעַשֵׂה
תַּחֲוֹת הָאָרֶץ מַחֲלוֹת נִסְתָּרוֹת.
לְיָמִים מְרָדוּ בְּנֵי הָאָרְמוֹן בְּמִלְכָּא.
הֵקִיף [צָעַר] עֲלֵיהֶם הַמֶּלֶךְ בְּגִיִּיסוֹת.
מָה עָשׂוּ? נִכְנְסוּ וְהִחְבִּיאוּ עֲצָמָם
תַּחֲוֹת נִקְבֵי הַמַּחֲלוֹת. אָמַר הַמֶּלֶךְ,
אֲנִי עָשִׂיתִי אוֹתָם, וּמִלְכָּפְנֵי אַתֶּם
רוֹצִים לְהַתְחַבֵּא? זֶהוּ שְׂכַתוּב
אִם יִסְתֵּר אִישׁ בְּמִסְתָּרִים וְאֲנִי לֹא
אֶרְאֶנּוּ נְאֻם ה' ? אֲנִי הוּא
שְׂעִשְׂתִּי מַחֲלוֹת וְעָשִׂיתִי חֲשֵׁף

פְּסִירִין וְעֵבְדִית חֲשׂוּכָא וְנִהוּרָא וְאַתּוּן אִיף
יְכַלִּין לְאַתְטַמְרָא קַמָּאי.

תָּא חֲזִי, כַּד בַּר נֶשׁ חֲטִי קָמִי מְאִרִיה
וְאַמְשִׁיף גְּרַמְיָה לְאַתְפְּסִיא. קַדְשָׁא בְּרִיף
הוּא עֶבֶד בֵּיה דִּינָא בְּאַתְגְּלִיא. וְכַד בַּר נֶשׁ
אַדְפִּי גְּרַמְיָה קַדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְּעֵי לְאַסְתְּרָא
לִיה דְּלָא יִתְחַזֵּי בְּיוֹם אָף יִי. דְּוֵדָּאי אֲבַעֵי לִיה
לְאַיִנֶשׁ (דף פ"ב ע"ב) דְּלָא יִתְחַזֵּי קָמִי מְחַבְּלָא כַּד
שְׂרִיא עַל עֵלְמָא דְּלָא יִסְתַּפֵּל בֵּיה. דְּהָא כָּל
אַנּוּן דִּיתְחַזֵּין קָמִיה אֵית לִיה רֶשׁוּ לְחַבְּלָא.

וְחֵינּוּ דְקָאֵמֵר רַבִּי שְׁמַעוֹן כָּל בַּר נֶשׁ דְּעֵינִיָּה
בִּישָׂא, עֵינָא דְּמַחְבְּלָא שְׂרִיא עֲלוּי.

וְאִיהוּ מְחַבְּלָא דְּעֵלְמָא אֲקָרִי. וְלִבְעֵי לִיה
לְאַיִנֶשׁ לְאַסְתְּמָרָא מַנִּיָּה וְלָא לְאַתְקַרְבָּא
בְּהַדְיָה דְּלָא יִתְזַק (קמיה). וְאַסִּיר לְמַקְרַב בְּהַדְיָה
בְּאַתְגְּלִיא. וּמַשׁוּם הָכִי מְאִישׁ רַע עֵין בְּעֵי
לְאַסְתְּמָרָא מַנִּיָּה. מַקְמִי מְלֵאף הַמּוֹת עַל אַחַת
כְּמָה וְכְמָה.

(ועל דא) מַה כְּתִיב בְּבַלְעָם (במדבר כד) וְנָאֵם הַגֹּבֵר
שְׁתֵּם הָעֵין. דְּעֵינָא בִּישָׂא הָוָה לִיה וּבְכָל
אַתֵּר דְּהָוָה מְסַתְּפֵל בֵּיה הָוָה אֲמַשִּׁיף עֲלֵיהּ
רוּחַ מְחַבְּלָא. וּבְגִין כֶּף הָוָה בְּעֵי לְאַסְתְּפֵלָא
בְּהוּ בִּישְׂרָאֵל בְּגִין דִּישְׂצִי בְּכָל אַתֵּר דְּעֵינִיָּה
הָוָה מְסַתְּפֵל. מַה כְּתִיב וַיִּשָּׂא בַלְעָם אֶת עֵינָיו
דְּזָקִיף עֵינָא חַד וּמְאִיף עֵינָא חַד בְּגִין
לְאַסְתְּפֵלָא בְּהוּ בִּישְׂרָאֵל בְּעֵינָא בִּישָׂא.

תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב וַיִּרָא אֶת יִשְׂרָאֵל שׂוֹכֵן
לְשִׁבְטָיו. וְחָמָא דְּשְׂכִינְתָּא חֲפִיא עֲלֵיהּ
וּרְבִיעָא עֲלֵיהּ מִתְתַּקְנָא בְּתַרִּיסַר שְׁבֻטִין
תַּחוּתָהּ וְלָא יְכִיל לְשַׁלְטָאָה עֲלֵיהּ עֵינִיָּה.
אָמֵר אִיף אֵיכּוֹל לְהוֹן דְּהָא רוּחַ קַדִּישָׁא
עֲלָאָה רְבִיעָא עֲלֵיהּ וְחַפַּת לוֹן בְּגַדְפָּהָא.
הָדָא הוּא דְּכְתִיב פְּרַע שָׁכַב פְּאָרִי, וּכְלָבִיא.

וְאִוֵּר, וְאַתֵּם אִיף תּוּכְלוּ לְהַתְחַבֵּא
מִלְּפָנַי ? !

בַּא רְאָה, כְּשָׂאֲדָם חוּטָא לְפָנַי
רְבוּנוּ וּמְמַשִּׁיף עֲצָמוּ לְהַסְתַּתֵּר,
הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא עוֹשֶׂה בּוּ דִין
בְּגִלּוּי. וּכְשֶׁהָאֲדָם מְטֵהָר עֲצָמוּ,
הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא רוּצָה
לְהַסְתִּירוּ שְׁלָא יִרְאֶה בְּיוֹם אָף
ה'. שְׂוֵדָּאי שְׂצָרִיף לוּ לְאָדָם שְׁלָא
לְהַרְאוֹת לְפָנַי הַמְּשַׁחִית
כְּשִׁשׁוּרָה עַל הָעוֹלָם שְׁלָא יִסְתַּפֵּל
בּוּ, שְׁהָרִי כָּל אַלוּ שְׂנַרְאִים לְפָנָיו,
יֵשׁ לוּ רְשׁוּת לְהַשְׁחִית.

וְזָהוּ מַה שְׂאָמֵר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כָּל
אָדָם שְׂעֵינּוּ רְעָה - עֵין הַמְּשַׁחִית
שׁוּרָה עֲלוּי. וְהוּא נִקְרָא מְשַׁחִית
הָעוֹלָם. וְצָרִיף הָאָדָם לְהַשְׁמַר
מִמֶּנּוּ וְלֹא לְהַתְקַרֵּב אֵלָיו כְּדִי
שְׁלָא יִזְקַק וּלְפָנָיו, וְאַסִּיר לְקַרֵּב
אֵלָיו בְּהַתְגַּלוּת. וּמַשׁוּם כֶּף צָרִיף
לְהַשְׁמַר מְאִישׁ רַע עֵין, וּמִלְּפָנַי
מְלֵאף הַמּוֹת עַל אַחַת כְּמָה
וְכְמָה.

(ועל זה) מַה כְּתוּב בְּבַלְעָם ? (במדבר
כד) וְנָאֵם הַגֹּבֵר שְׁתֵּם הָעֵין. שְׂעֵין
רְעָה הִיתָה לוּ, וּבְכָל מְקוֹם שְׁהִיָּה
מְסַתְּפֵל בּוּ, הָיָה מְמַשִּׁיף עֲלוּי אֶת
רוּחַ הַמְּשַׁחִית. וְלִכֵּן רְצָה
לְהַסְתַּפֵּל בִּישְׂרָאֵל, כְּדִי לְהַשְׁמִיד
בְּכָל מְקוֹם שְׂעֵינּוּ הָיוּ
מְסַתְּפֵלוֹת. מַה כְּתוּב? וַיִּשָּׂא
בַלְעָם אֶת עֵינָיו. שְׂזָקִיף עֵין אַחַת
וְהִנְמִיף עֵין אַחַת כְּדִי לְהַסְתַּפֵּל
עַל יִשְׂרָאֵל בְּעֵין רְעָה.

בַּא רְאָה מַה כְּתוּב, וַיִּרָא אֶת
יִשְׂרָאֵל שׂוֹכֵן לְשִׁבְטָיו. וְרָאָה
שְׁהַשְׂכִּינָה מְכַסֶּה עֲלֵיהֶם וְרוּבְצַת
עֲלֵיהֶם מִתְקַנֶּת בְּשָׁנִים עֲשָׂר
שְׁבֻטִים תַּחְתֶּיהָ, וְאֵין יְכוּלוֹת
עֵינָיו לְשַׁלֵּט עֲלֵיהֶם. אָמֵר, אִיף
אוּכַל לְהֵם, שְׁהָרִי רוּחַ קְדוּשָׁה
עֲלֵיוֹנָה רוּבְצַת עֲלֵיהֶם וּמְכַסֶּה
אוֹתָם בְּכַנְפֶיהָ? זָהוּ שְׂכַתּוּב כְּרַע
שָׁכַב פְּאָרִי וּכְלָבִיא מִי יִקְיָמֵנוּ. מִי